

hrneček, bundu, boty a prostě všechno. Jelikož se tak často střídal personál, chodili se mě ptát, kde mají uživatelé boty atd. Ptali se několikrát denně několik let, připadala jsem si jako stroj.

Vychovatelkám a vychovatelům jsem začala lézt na nervy, protože jsem se chtěla bavit jen s nimi. Vadilo jim, že se nebavím s těmi čtyřmi děvčaty. Řekla jsem si, že je potřeba se věnovat sama sobě. Takto vypadal můj normální den. Vstávala jsem většinou v devět hodin. Oblékli mě, dali mě na záchod, udělali hygienu, dali mi najíst a tak dál. Když už jsem měla elektrický vozík, tak jsem si dojela do pokoje. Vychovatelky mi daly telefon, připoutaly mi ruku a byla jsem celý den v pokoji. Koukala jsem na televizi nebo jsem byla na sociálních sítích. Byly dny, kdy jsem brečela a říkala jsem, že už tam nebudu. Zároveň jsem si daleko víc uvědomovala, že nikdy nebudu žít jako zdraví lidí. Hrozně mě štválo, že jsem na vozíku. Nezažiji žádnou lásku a to, co k tomu patří. To se ale všechno změnilo.

Taková malá ochutnávka, o čem budu psát dál. Budu psát o životě v ústavu, jak jsem se dostala do Prahy na školu, jak jsem skoro dodělala maturitu, že jsem vyzkoušela několik adrenalinových sportů a jak jsem si vydobyla samostatné bydlení v Praze. Uvědomuji si totiž, že díky mému handicapu mám větší odhodlání – více než většina lidí bez handicapu.

Úvod do života v ústavu a vzdělávání

Pocházím z Děčína. Když jsem měla nastoupit na první stupeň, inkluze a ani školy pro děti se speciálními potřebami v mém rodném městě neexistovaly. Rodiče mě museli proto dát do ústavu v Liberci. Pro obě strany to bylo těžké rozhodnutí, protože mi bylo sedm. Při nástupu jsme já i moje máma brečely. Po sedmi letech péče rodičů jsem si musela zvyknout, že se o mě nestarají oni, ale někdo jiný. Ústav má svůj režim. V pracovních dnech se vstávalo v šest, snídaně v sedm, oběd byl podle školního rozvrhu. Musela jsem si zvykat fungovat v kolektivu. Taky si říkat o všechno, že potřebuju udělat úkoly, potřebuju vykonat potřebu atd. Co kdy budu dělat, bylo předem daný.

Potom jsem trochu povyrostla a máma začala chodit do práce. Pracovala krátký a dlouhý týden, tudíž jsem nemohla jezdit domů každý pátek. Vzhledem k situaci doma musela máma přistoupit na změnu mého pobytu v ústavu, z týdenního na celoroční. To ovšem neznamenalo, že by si mě nebrala domů. Brala mě vždy, když měla volný víkend a přes prázdniny.

V Liberci jsem byla čtrnáct let. Devět ze čtrnácti let jsem strávila na základní škole. Potom jsem dělala příjímačky na střední školu. Chtěla jsem nastoupit na obchodní školu, jenomže mi napsali, že tam nemají asistenci. Musela jsem proto nastoupit na praktickou školu, která měla pronajaté prostory v rámci ústavu. Moc se mi tam nelíbilo, ne kvůli lidem, ale kvůli praktickým činnostem, do kterých jsem se nemohla zapojovat. Úplně všechno jsem se musela učit pouze teoreticky kvůli svému tělesné-